

SZOMBATI ISTVÁN

Lila Kéve

Ahogy súlyosbodott apám állapota, naponta bejártunk az intenzív osztályra. Kezelőorvosa a második szívműtete után nyíltan beszélt velünk, utána vele is, már csak napjai, jó esetben hetei lehetnek hátra. Ezt az infót apám nehezen kezelte, ökölbe szorította hatalmas kezeit, s akkorát sózott a vaságy ráájára, hogy megroppant a keret, mint ringbeli ellenfeleinek szemhéja, ha időnként betalált a súlyos balegyenes. Attól a naptól, mint a bolondokat, ágyához fáslizták. Infúzió vitte a gyógyszert s a kellő táplálékot. Katéter intézte a napi anyagcserét, drótok, vezetékek pumpálták a szívet, mérték funkcióit. Ha erősen üvöltött (meccseit idézte), altatókat szúrtak, nem sok esélyt kapott a csendes ébrenlétre. Viszont mikor kinyílt öklömnyi zöld szeme, indult a nyomozás magasfeszültségen: hol és merre vagyok, ki kötött rabágyhoz? Merre vagy, Lizácska? És te, Lila Kéve? Mi van a kacsával, leúszott a Dunán? Miért kényszeríttek, hogy katéterbe szarjak?

Mint az óvatos tolvajok, macskatalpon jártunk, ha a kórterméhez érve belépni készültünk. Keskeny helyisége kétágyas szoba volt. Már attól is kiborult, hogy öregedő társa, egy száraz langaléta, nem volt lekötözve. Szabadon lófrált, ha volt éppen ereje. Én sohase láttam oroszlánként futni. Apám viszont, miért ne hittem volna, hogy akkor is látja, ha altató szűkíti kiváló látását?

Pár nappal később, amikor meghalt apus társa, szörnyen beijedtünk. Kértük a főorvost, hogy míg nem lesz újabb beteg, engedjék meg nekünk, hogy egy-egy éjszakára mellette lehessünk. Bár az üres ágyon ültünk vagy feküdtünk, mindig megérezte, melyikünk van vele. Ha nem kapott nagy dózist, a sötétben is beszélt. Nem kért, hogy figyeljük, csupán emlékeket pingált hosszúkás fejében. Hol a meccseire, hol a balettóráimra, hol a szalagavatómra gondolt nagy-nagy szeretettel. Legelső fiúmat, erre nagyon büszke, ő álmodta nekem. Emlékszel Szivacsra? Persze, hogy emlékszem, bólogattam hozzá. Nagydarab fickó volt, akárcsak Tyson, IQ-ja viszont alig több nullánál. Hozzá járt edzésre. Tökös gyerek, hidd el, ha kell, az örvényből is kiránt! Egy nyár végi délután, mikor nem randiztunk, a Szent István körúton sétáltunk kettesben. Pár nap múlva nagykorú leszel, mondta csendes hangon, válasszál valamit, amit Lila Kéve úgyse venne neked! Hosszasan bámultam minden kirakatot, talán azokat is, melyekben nem a vágyaimnak mutogattak tükröt. Ő, ha jól emlékszem, tysonos pólóban

SZOMBATI ISTVÁN (1943, Nagyvárad) író, nyomdász. Váradon született és tanult. Érettségi után nyomdászként dolgozott, különböző lapokban közölt. Szerepelt az Ajtók c. prózaantológiában. Önálló kötete A sikoly (Dacia kiadó, 1988). Budapestén él.

volt, s mint egy őrző-védő billegett mögöttem, mikor észrevette, hogy egy negyvenes férfi (ő majomnak nevezte) hosszúkás nyelvével stírolta az ajkát (mi az árfolyama ennek a csibének?), apám felhúzta a szemét, majd – nehogy megijedjen – csípőre tett kézzel közeledett hozzá. Nem tudom, mi zavarta jobban, hogy futtatónak nézték, vagy hogy az árcédulám körül hajazott az ürge. Tény, hogy olyan balegyenest nyomott a kérdező képébe, hogy talán még mindig a Citadellán köröz.

Egy másik délelőttön, jóval vizit után (ott ültem mellette, fogtam csontos kezét), anyámat kereste. Hol vagy, Lila Kéve? Anyám felé néztem, kértem, hogy ne szóljon, még altató alatt van, nem tudja, mit beszél. Én vagyok itt, Tyson, néztem csukott szemét, elmúlt az éjszaka, aggódó párodát alukálni küldtem. Rosszul tetted, Liza. Miért, drága apám? Jó lenne, ha tudná, hogy megcsaltam az éjjel... Kivel, kérdeztem vékonyka mosollyal. Szép anyád másával, az éjszakás nővérrel. Olyan volt, mint Kéve... huszonhét évesen. Lemosta a testem miután kikötött, csókolt és gyógyított, a szíve-men hárfázott. Ha kijössz innen, Tyson, mondta édes hangján, együtt szálunk ringbe, hogy ne üssük ki egymást.

Akár egy reflektor, szikrázott a szeme, megpróbált felülni. Kikötőznél, Liza, kérdezte félénken, szánakozó hangon, hoznál egy nyakkendőt, hátha bejön megint anyád ifjú mása! Rontsam el a kedvét? Áruljam el neki, hogy anyám járt itt nála? Rágtam a körmeim, nem mertem szólani, olyan üde és derűs volt az arca, mint a májusi kikelet! Úgy égett, villogott minden porcikája, mint Dózsa György fején tüzes koronája. Hiába kértem, nem bírta kivárni, hogy lefejtsem nagy köteg fásliját, mellyel lekötözték. Mint egy sebzett tigris, ágyastul ugrott, majd tompán visszaesett. Anyám felvisított: mire vársz, Liza, rohanjál orvosért! Nem hiszem, hogy kéne, nyugtáztam magamban, a nehézsúlyú bajnok, bármilyen fájó is, kiütötte magát.